

SPOLKOVÁ SBÍRKA ZÁKONŮ

PRO REPUBLIKU RAKOUSKO

Ročník 1990

Vydána dne 21. března 1990

65. částka

155. Spolkový zákon: **Zákon o umístování— UbG**
(NR: GP XVII RV 464 AB 1202 S. 132. BR: AB 3820 s. 526.)
156. Spolkový zákon: **Zákon o zmocněncích spolku a zástupcích pacientů — VSPAG**
(NR: GP XVII AB 1203 S. 132. BR: 3816 AB 3821 s. 526.)
157. Spolkový zákon: **Přizpůsobení zákona o léčebných ústavech zákonu o umístování**
(NR: GP XVII AB 1204 S. 132. BR: 3817 AB 3822 s. 526.)

155. Spolkový zákon ze dne 1. března 1990 o umístování duševně nemocných v léčebných ústavech (Zákon o umístování - UbG)

Národní rada rozhodla:

Ochrana osobnostních práv

§ 1. (1) Je nutné obzvláště chránit osobnostní práva duševně nemocných, kteří jsou přijati do léčebného ústavu. Za všech okolností je třeba respektovat a chránit lidskou důstojnost duševně nemocných.

(2) Omezení osobnostních práv jsou přípustná pouze tehdy, pokud jsou výslovně stanovena ústavním právem, tímto spolkovým zákonem nebo jinými zákonnými předpisy.

Rozsah platnosti

§ 2. Ustanovení tohoto spolkového zákona platí pro léčebné ústavy a oddělení psychiatrie (dále jen ústav), ve kterých jsou osoby zadržovány v uzavřeném prostoru nebo je jinak omezena jejich svoboda pohybu (dále jen umístění).

Předpoklady pro umístění

§ 3. V ústavu smí být umístěn pouze ten, kdo
1. trpí duševní chorobou a v souvislosti s ní ohrožuje vážně a značně svůj život nebo své zdraví nebo život nebo zdraví třetích osob a

2. není možné mu poskytnout dostatečné lékařské ošetření nebo péči jiným způsobem, obzvláště mimo ústav.

Umístění na žádost

§ 4. (1) Osoba, u které jsou dány předpoklady umístění, smí být na vlastní žádost umístěna tehdy, pokud je schopna pochopit důvod a význam umístění a na základě tohoto pochopení určit svou vůli.

(2) Žádost musí být vyhotovena vlastnoručně písemně před přijetím, a to v přítomnosti lékaře pověřeného vedením oddělení nebo jeho zástupce (dále jen vedoucí oddělení) jakož i dalšího odborného lékaře pro psychiatrii a neurologii nebo pro neurologii a psychiatrii (dále jen odborný lékař).

(3) Žádost lze kdykoliv, i na konci, odvolat. Na toto právo musí vedoucí oddělení uchazeče o umístění před přijetím upozornit. Vzdání se práva na odvolání je neúčinné.

§ 5. (1) Osoba, které byl ustanoven zmocněnec, jehož kompetence zahrnuje projevy vůle k umístění v ústavu, smí být na vlastní žádost umístěna pouze tehdy, pokud s tím souhlasí i zmocněnec.

(2) Nezletilý smí být umístěn pouze tehdy, pokud o umístění požádají osoby oprávněné k výchově a, pokud je svéprávný, i on sám. Dále je nutný souhlas zákonného zástupce.

(3) Souhlas zákonného zástupce dle odst. 1 a 2 musí být vyjádřen vlastnoručně písemně.

(4) Pro odvolání je dostačující prohlášení i jen jedné osoby, která může dle odst. 1 a 2 požádat o umístění nebo s ním souhlasit.

§ 6. (1) Vedoucí oddělení a další odborný lékař uchazeče o umístění vyšetří. Tento smí být přijat pouze tehdy, pokud jsou dle souhlasných, nezávisle na sobě vyhotovených lékařských vysvědčení dány předpoklady pro umístění jakož i schopnost pochopení a posouzení (§ 4 odst. 1).

(2) Výsledek vyšetření je nutné osvědčit v chorobopise, ke kterému se lékařská vysvědčení připojí jako součást.

(3) Vedoucí oddělení musí uchazeče o umístění upozornit na institut zástupce pacienta a na možnost zastoupení tímto (§ 14 odst. 3).

§ 7. Umístění na žádost smí trvat pouze šest týdnů, na základě nové žádosti však celkem maximálně deset týdnů; pro novou žádost platí přiměřeně §§ 3 až 6. Prodloužení umístění nad rámec těchto lhůt je nepřipustné.

Umístění bez žádosti

§ 8. Osoba smí být proti nebo bez její vůle umístěna do ústavu pouze tehdy, pokud ji vyšetří lékař veřejné zdravotní záchranné služby nebo policejní lékař a osvědčí, že jsou dány předpoklady umístění. V osvědčení je nutné jednotlivě uvést důvody, ze kterých lékař usuzuje, že jsou dány předpoklady pro umístění.

§ 9. (1) Orgány veřejné bezpečnostní služby jsou oprávněny a povinny dopravit osobu, u které ze zvláštních důvodů usuzují, že jsou dány předpoklady umístění, na vyšetření k lékaři (§ 8) nebo lékaře přizvat. Pokud lékař osvědčí existenci předpokladů umístění, jsou orgány veřejné bezpečnostní služby povinny dotčenou osobu dopravit do ústavu nebo to zařídit. Pokud takové osvědčení nebude vystaveno, nesmí být dotčená osoba déle zadržována.

(2) V případě nebezpečí z prodlení mohou orgány veřejné bezpečnostní služby dopravit dotčenou osobu do ústavu i bez vyšetření a osvědčení.

(3) Lékař a orgány veřejné bezpečnostní služby jsou povinni postupovat v zájmu co možná největší ochrany dotčené osoby a činit nutná opatření k odvrácení nebezpečí. Pokud je to možné, spolupracují s psychiatrickými zařízeními mimo ústav a v případě potřeby přizvou místní záchrannou službu.

§ 10. (1) Vedoucí oddělení a další odborný lékař dotčenou osobu neprodleně vyšetří. Přijata smí být pouze tehdy, pokud jsou dle

souhlasných, nezávisle na sobě vyhotovených lékařských vysvědčení dány předpoklady pro umístění.

(2) Výsledek vyšetření je nutné osvědčit v chorobopise, ke kterému se lékařská vysvědčení připojí jako součást.

(3) Vedoucí oddělení musí přijatého nemocného nejprve poučit o důvodech umístění. Dále je povinen o umístění neprodleně informovat zástupce pacientů (§ 13) a, pokud není nemocný proti, některého z příbuzných jakož i na požádání nemocného i jeho právního zástupce.

§ 11. § 10 se užije přiměřeně, pokud

1. u některého jinak do ústavu přijatého nemocného, jehož svoboda pohybu není omezena, je důvod předpokládat, že jsou dány předpoklady pro umístění, nebo
2. osoba umístěná na požádání žádost odvolá nebo ji po uplynutí šesti týdnů znovu nepodá nebo uplynula přípustná celková doba umístění na žádost a vždy je důvod předpokládat, že předpoklady umístění i dále trvají.

Soudní příslušnost a řízení

§ 12. (1) K zajištění úkolů přenesených soudu dle tohoto spolkového zákona je příslušný okresní soud, v jehož okrsku se ústav nachází. To platí i u nemocných, ohledně kterých probíhá u jiného soudu opatrovnické řízení.

(2) Soud rozhoduje v nesporném řízení.

Zastupování nemocného

§ 13. (1) Předseda okresního soudu je povinen pro nemocné jednoho ústavu jmenovat předem z okruhu osob jmenovitě navržených vhodným spolkem jednoho, v případě potřeby i více zástupců pacientů. Pokud bude jmenováno více zástupců pacientů, je nutné rovněž obecně upravit jejich přiřazení nemocným.

(2) Předseda oznámí jmenování zástupci pacientů, spolku, který jej určil, lékařskému vedoucímu ústavu a úřadu Zemské vlády jakož i vyvěšením na úřední desce soudu.

§ 14. (1) Zástupce pacientů se stává přijetím nemocného umístěného bez požádání ze zákona jeho zástupce pro řízení stanovené v tomto spolkovém zákoně a k hájení práv zakotvených zejména v §§ 33 až 39. Není tím omezena způsobilost nemocného k právním úkonům a oprávnění jiného zástupce k zastupování.

(2) Vedoucí oddělení se postará o to, aby byl nemocný informován o tom, kdo je jeho zástupce pacienta, a že s ním může vést konzultace. Informace bude na žádost nemocného poskytnuta i jeho příbuzným.

(3) I nemocnému, který byl umístěn na požádání, je na základě jeho žádosti nutné poskytnout možnost konzultací se zástupcem pacientů. Pokud má zástupce pacientů pochybnosti o účinnosti žádosti o umístění, sdělí to vedoucímu oddělení. Se souhlasem nemocného jej zastupuje při hájení práv zakotvených v §§ 33 až 39; odst. 1 druhá věta platí přiměřeně.

§ 15. (1) Zástupce pacientů informuje nemocného o zamýšlených úkonech zastoupení a jiných důležitých záležitostech nebo opatřeních a je povinen vyhovět přáním nemocného, pokud to není zjevně škodlivé pro jeho zdraví a lze to po zástupci pacientů požadovat.

(2) Zástupce pacienta je - kromě soudu - povinen vůči všem zachovávat mlčenlivost o vjemech učiněných při výkonu jeho činnosti, pokud je utajení nutné v zájmu nemocného a tento sám nemá informační povinnost. Porušení povinnosti mlčenlivosti bude potrestáno stejně jako zakázané zveřejnění (§ 301 trestního zákoníku).

§ 16. (1) Nemocný si může i sám zvolit zástupce; tento je povinen informovat soud o zmocnění.

(2) Pokud je zástupce, kterého si zvolí sám nemocný, advokát nebo notář, zaniká oprávnění zástupce pacientů k zastupování vůči soudu jeho vyzooměním o zmocnění; jinak zůstává oprávnění zástupce pacientů zachováno, pokud nemocný neurčí jinak. Oprávnění zástupce pacientů k zastupování se v plném rozsahu znovu obnoví, pokud advokát nebo notář sdělí soudu ukončení poměru na základě plné moci.

(3) O vzniku nebo ukončení zmocněneckého poměru nemocného je soud povinen informovat zástupce pacientů a vedoucího oddělení.

Vyrozumění soudu

§ 17. Pokud je osoba přijata do ústavu bez požádání (§§ 10 a 11), je vedoucí oddělení povinen o tom neprodleně informovat soud. K vyzooměření je nutné přiložit vyhotovení lékařských vysvědčení (§ 10 odst 1).

Předmět řízení

§ 18. O přípustnosti umístění nemocného v případech §§ 10 a 11 rozhodne soud po prověření předpokladů pro umístění.

Výslech nemocného

§ 19. (1) Soud je povinen si do čtyř dnů od informace o umístění učinit osobní dojem o nemocném v ústavu. Informuje jej o důvodu a účelu řízení a vyslechne jej k němu. Pokud je to v rámci ošetření možné, postará se vedoucí oddělení o to, aby nebylo u nemocného prováděno lékařské ošetřování, které by omezovalo výslech.

(2) Soud nahlédne do chorobopisu a vyslechne vedoucího oddělení, zástupce pacientů a jiného zástupce nemocného přítomného v ústavu.

(3) Soud může k výslechu nemocného přizvat jako znalce odborného lékaře, který nepatří k ústavu.

§ 20. (1) Pokud soud při výslechu dospěje k závěru, že jsou dány předpoklady pro umístění, prohlásí je předběžně do rozhodnutí dle § 26 odst. 1 za přípustné a nařídí ústní jednání, které se bude konat nejpozději do 14 dnů od výslechu.

(2) Pokud soud naproti tomu dospěje k závěru, že nejsou dány předpoklady pro umístění, prohlásí je za nepřipustné. V takovém případě je nutné umístění ihned zrušit, ledaže by vedoucí oddělení prohlásil, že proti usnesení vznáší odvolání a soud by tomuto odvolání ihned přiznal odkladný účinek. Odvolání bude provedeno do tří dnů.

(3) Kromě odvolání předpokládaného v odst. 2 není přípustný zvláštní opravný prostředek.

§ 21. Pokud zdraví nemocného vyžaduje, aby mu byl ustanoven dočasný zmocněnec k zajištění jiných naléhavých záležitostí (§ 238 odst. 2 zákona o nesporném řízení), informuje jej soud i o důvodu a účelu tohoto řízení a vyslechne jej k němu (§ 237 odst. 1 zákona o nesporném řízení). Zápis, který o tom bude sepsán, bude zaslán soudu příslušnému pro ustanovení zmocněnce; tento soud může ve svém řízení upustit od výslechu dle § 237 odst. 1 zákona o nesporném řízení.

Ústní jednání

§22. (1) Za účelem přípravy ústního jednání jmenuje soud jednoho nebo více, na žádost nemocného nebo jeho zástupce však v každém případě druhého znalce (§ 19 odst. 3). Znalec nemocného neprodleně vyšetří a vyhotoví písemný posudek o existenci předpokladů pro umístění.

(2) Soud doručí předvolání k ústnímu jednání jakož i usnesení o ustanovení znalce tomuto znalci, nemocnému, jeho zástupci a vedoucímu oddělení.

(3) Znalec je povinen předat svůj posudek soudu, zástupci nemocného jakož i vedoucímu oddělení včas před ústním jednáním. Nemocnému bude posudek předán, pokud to není škodlivé pro jeho zdraví.

§23. (1) V případě potřeby provede soud další šetření o existenci předpokladů pro umístění. Může vyslechnout i osoby, které jsou nemocnému blízké, jakož i jiné osoby a místa, které by mohly převzít jeho lékařské ošetření nebo péči mimo ústav, nebo si zajistit jejich písemná vyjádření.

(2) Na žádost soudu provedou i bezpečnostní úřady jednotlivá šetření o existenci předpokladů pro umístění.

§ 24. Vedoucí oddělení předloží před začátkem ústního jednání soudu chorobopis a postará se o to, aby se nemocný mohl ústního jednání zúčastnit. Přitom je nutné dbát na to, aby nemocný pokud možno nemohl vnímat ostatní jednání.

§ 25. (1) Pro ústní jednání platí §§ 239 a 242 zákona o nesporném řízení.

(2) Soud je povinen vyslechnout i informované osoby, které se dostaví. Nemocnému, jeho zástupci jakož i vedoucímu oddělení je nutné dát příležitost vyjádřit se k okolnostem podstatným pro rozhodnutí a položit otázky informovaným osobám a znalci.

(3) § 21 platí přiměřeně.

Usnesení

§26. (1) Na konci ústního jednání rozhodne soud o přípustnosti umístění. Usnesení bude na ústním jednání v přítomnosti nemocného vyhlášeno, odůvodněno a jemu vysvětleno.

(2) Pokud soud prohlásí umístění za přípustné, musí pro ně současně stanovit lhůtu, která nesmí překročit tři měsíce od začátku umístění.

(3) Pokud soud prohlásí umístění za nepřípustné, je nutné toto ihned zrušit, ledaže by vedoucí oddělení na ústním jednání prohlásil, že podává proti usnesení odvolání a soud tomuto odvolání ihned přizná odkladný účinek.

Doručení

§ 27. Soud je povinen do osmi dnů vyhotovit usnesení písemně. Usnesení bude nemocnému, jeho zástupci jakož i vedoucímu oddělení doručeno na doručenkou.

Opravné prostředky

§ 28. (1) Proti usnesení, kterým je umístění prohlášeno za přípustné, mohou nemocný a jeho zástupce podat odvolání do 14 dnů od doručení. Dále jsou k odvolání oprávněni příbuzní ve vzestupné a sestupné řadě, manžel nebo manželka a druh nebo družka nemocného; tito mohou lhůtu pro odvolání využít tak dlouho, dokud tato běží pro nemocného a jeho zástupce.

(2) Proti usnesení, kterým je umístění prohlášeno za nepřípustné, může vedoucí oddělení za předpokladu § 26 odst. 3 podat odvolání do osmi dnů. Soud prvního stupně je povinen bezprostředně po doručení odvolání vedoucího oddělení rozhodnout, zda má odvolání odkladný účinek. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný zvláštní opravný prostředek.

(3) Proti usnesení je nepřípustný opravný prostředek námitky.

§ 29. (1) Soud druhého stupně je povinen, pokud je nemocný ještě umístěn, rozhodnout do čtrnácti dnů od doručení spisů.

(2) Soud řízení sám doplní nebo je provede znovu, pokud to považuje za nutné. Osobní dojem o nemocném si může učinit i prostřednictvím člena senátu.

(3) Pokud soud prohlásí umístění za nepřijatelné, je nutné toto ihned zrušit.

Další umístění

§ 30. (1) Pokud není umístění zrušeno nejpozději uplynutím stanovené lhůty, musí soud znovu, v případě potřeby i vícekrát, rozhodnout o přípustnosti umístění. Lhůta, po kterou je další umístění prohlášeno za přípustné, nesmí překročit vždy šest měsíců.

(2) Na více než jeden rok smí být další umístění prohlášeno za přípustné pouze tehdy, pokud je to nutné ze zvláštních lékařských důvodů na základě souhlasných posudků dvou znalců (§ 19 odst. 3), kteří se pokud možno dosavadního řízení neúčastnili. V takovém případě smí být umístění prohlášeno za přípustné vždy maximálně na jeden rok.

(3) Vedoucí oddělení je povinen nejpozději čtyři dny před uplynutím soudně stanovené lhůty soudu sdělit, z jakých důvodů považuje další umístění za nutné.

(4) §§ 19 až 29 se užijí přiměřeně.

Zrušení umístění

§ 31. (1) Před uplynutím stanovených lhůt je nutné rozhodnout o přípustnosti umístění, pokud o to požádá některá z osob uvedených v §28 odst. 1, nebo pokud má soud odůvodněné pochybnosti o další existenci předpokladů pro umístění.

(2) §§ 22 až 29 se užijí přiměřeně.

S 32. Nehledě na případy, ve kterých soud prohlásí umístění nemocného za nepřijatelné nebo již nepřijatelné, musí vedoucí oddělení umístění zrušit kdykoliv, kdy již neexistují jeho předpoklady. Je povinen o tom neprodleně informovat soud a zástupce nemocného.

Omezení svobody pohybu

§ 33. (1) Omezení nemocného v jeho svobodě pohybu jsou dle druhu, rozsahu a doby trvání přípustná pouze tehdy, jsou-li v jednotlivém případě nezbytná k odvrácení nebezpečí ve smyslu § 3 bod 1 jakož i k lékařskému ošetření nebo péči a nejsou nepřiměřená ve vztahu k jejich účelu.

(2) Obecně smí být svoboda pohybu nemocného omezena pouze na více místností nebo na určité prostorové oblasti.

(3) Omezení svobody pohybu na jednu místnost nebo v rámci jednoho prostoru nařídí ošetřující lékař vždy zvlášť, osvědčí je v chorobopise s uvedením důvodu a neprodleně sdělí zástupci nemocného. Na požádání nemocného nebo jeho zástupce je soud povinen neprodleně rozhodnout o přípustnosti takového omezení.

Styk s vnějším světem

§ 34. (1) Písemný styk nemocného a jeho styk s jeho zástupcem nesmí být omezován.

(2) Právo nemocného komunikovat telefonicky s jinými osobami nebo přijímat jejich návštěvy smí být omezeno pouze tehdy, pokud je to nutné pro zdraví nemocného. Ošetřující lékař nařídí omezení zvlášť, osvědčí je v chorobopise s uvedením důvodu a neprodleně sdělí nemocnému a jeho zástupci. Na požádání nemocného nebo jeho zástupce je soud povinen neprodleně rozhodnout o přípustnosti takového omezení.

Lékařské ošetření

§ 35. (1) Nemocný smí být lékařsky ošetřován pouze dle zásad a uznávaných metod lékařské vědy. Ošetření je přípustné pouze tehdy, pokud není nepřiměřené ve vztahu k jeho účelu.

(2) Důvod a význam léčby budou vysvětleny nemocnému, pokud to není škodlivé pro jeho zdraví, a pokud je nezletilý nebo je mu ustanoven zmocněnec, jehož kompetence zahrnuje projevy vůle nemocného k léčbě, i zákonnému zástupci a osobě oprávněné k výchově. Vysvětlení bude podáno i zástupci pacientů na základě jeho žádosti.

§ 36. (1) Pokud je nemocný schopen pochopit důvod a význam léčby a na základě tohoto pochopení určovat svou vůli, nesmí být léčen proti jeho vůli; zvláštní léčebné postupy včetně operativních zásahů lze provádět pouze s jeho písemným souhlasem.

(2) Pokud nemocný není schopen pochopit důvod a význam léčby nebo určovat na základě tohoto pochopení svou vůli, nesmí být ošetřen, pokud je nezletilý nebo mu byl ustanoven zmocněnec, jehož kompetence zahrnuje projevy vůle nemocného k léčbě, proti vůli svého zákonného zástupce nebo osoby oprávněné k výchově; zvláštní léčebné postupy včetně operativních zásahů smí být prováděny pouze s písemným souhlasem zákonného zástupce nebo osoby oprávněné k výchově. Pokud nemocný nemá zákonného zástupce nebo osobu oprávněnou k výchově, musí o přípustnosti léčby na žádost nemocného nebo jeho zástupce neprodleně rozhodnout soud; zvláštní léčebné postupy včetně operativních zásahů vyžadují svolení soudu.

§ 37. Souhlas a soudní svolení není třeba, pokud je léčba tak naléhavě nutná, že by prodlení způsobené vyžádáním souhlasu nebo svolení ohrozilo život nemocného, nebo by bylo spojeno s nebezpečím těžkého poškození zdraví nemocného. O nutnosti a naléhavosti léčby rozhoduje vedoucí oddělení, který je povinen o léčbě dodatečně vyrozumět zákonného zástupce nebo osobu oprávněnou k výchově, nebo pokud nemocný žádné takové nemá, zástupce pacienta.

Postup při omezeních a léčbě

§ 38. (1) Před rozhodnutím o přípustnosti omezení svobody pohybu, omezení styku s vnějším světem nebo lékařského ošetření jakož i o svolení ke zvláštnímu léčebnému postupu včetně operativních zákroků je soud povinen učinit si při jednání na místě osobní dojem o nemocném a jeho stavu. K jednání pozve soud zástupce nemocného a vedoucího oddělení; může přizvat i znalce (§ 19 odst. 3).

(2) Rozhodnutí soudu je nutné osvědčit zápisem o jednání; je nutné jej vyhotovit pouze na žádost nemocného, jeho zástupce nebo vedoucího oddělení do osmi dnů a doručit jej těmto osobám. § 26 odst. 1 a 3 jakož i §§ 28 a 29 se užijí přiměřeně. Při jednání ohlášené odvolání proti usnesení, kterým se povoluje zvláštní léčebný postup včetně operativních zákroků, má odkladný účinek, pokud soud neurčí jinak.

Nahlédnutí do chorobopisu

§ 39. Zástupce nemocného má právo na nahlížení do chorobopisu; nemocný má toto právo pouze pokud není toto nahlížení škodlivé pro jeho zdraví. Odepření nahlédnutí musí ošetřující lékař osvědčit v chorobopise s uvedením důvodu.

Náklady

§ 40. Náklady soudního řízení nese Spolek.

Oznámení ústavu

§ 41. Lékařský vedoucí léčebného ústavu, pro který platí ustanovení tohoto spolkového zákona (§ 2), je povinen toto neprodleně oznámit předsedovi okresního soudu, v jehož okrsku se ústav nachází.

Závěrečná a přechodná ustanovení

§ 42. Tento spolkový zákon vstupuje v platnost dne 1. ledna 1991.

§ 43. (1) Pokud soud nemá k dispozici dostatečný počet zástupců pacientů určených vhodným spolkem, jmenuje předseda tohoto soudu jednu nebo více vhodných a ochotných osob, obecně zástupci pacientů.

(2) Pokud to není možné, je soud povinen pro nemocného umístěného bez požádání, který nemá libovolného zástupce, ustanovit zástupce pacienta, kterým může být příbuzný nemocného, zaměstnanec soudu nebo jiná vhodná osoba. To samé platí, pokud nemocný umístěný na požádání projeví souhlas s ustanovením zástupce pacienta za účelem hájení práv zakotvených v §§ 33 až 39.

(3) Zástupce pacienta ustanovený dle odst. 1 má nárok na náhradu cestovného a nákladů na pobyt, nutných hotových výloh a na zaplacení vynaloženého času ve výši uvedené v § 18 odst. 1 zákona o poplatkových nárocích 1975, Spolková sbírka zákonů č. 136. O nároku na poplatky rozhoduje vždy předseda okresního soudu. Částky budou vyplaceny na konci každého kalendářního čtvrtletí.

(4) Zástupce pacienta ustanovený dle odst. 2 má nárok na náhradu cestovného a nákladů na pobyt dle ustanovení zákona o poplatkových nárocích 1975 platných pro svědky, jakož i nutných hotových výloh. O jeho nároku na poplatky rozhoduje soud. §§ 39 až 42 zákona o poplatkových nárocích 1975 se užijí přiměřeně.

§ 44. Následující předpisy pozbývají platnosti:

1. řád o zbavení svéprávnosti ze dne 28. června 1916, Říšské sbírky zákonů č. 207, pokud ještě platí;
2. Vyhláška ministerstva spravedlnosti ze dne 22. srpna 1916, Říšské sbírky zákonů č. 269, o ohlašování příjmu osob do psychiatrických univerzitních klinik a na oddělení pozorování léčebných ústavů.

§ 45. (1) Usnesení, kterými bylo před vstoupením tohoto spolkového zákona v platnost prohlášeno zadržení dle § 22 řádu o zbavení svéprávnosti za přípustné, se považují za rozhodnutí dle § 26 tohoto spolkového zákona. Taková usnesení pozbývají platnosti nejpozději 30. června 1991.

(2) Pokud se zadržování osoby v uzavřeném prostoru nebo omezení její svobody pohybu v ústavu k okamžiku vstoupení tohoto Spolkového zákona v platnost nezakládá na usnesení soudu dle § 22 řádu o zbavení svéprávnosti, je nutné posuzovat přípustnost umístění nejpozději od 1. dubna 1991 dle tohoto spolkového zákona.

§ 46. Nedotčeny zůstávají obzvláště

1. předpisy o přípustnosti donucovacích opatření z důvodů veřejné bezpečnosti nebo trestního stíhání.
2. trestněprávní předpisy o preventivních opatřeních spojených s odnětím svobody u duševně abnormálních a odvykací léčbu vyžadujících porušitelů práva a
3. předpisy o výkonu trestu odnětí svobody a preventivních opatřeních spojených s odnětím svobody.

§ 47. Výkonem jsou pověřeny

1. ohledně §§ 1 až 3 a 33 až 37, pokud jsou aplikovány soudy, Spolkový ministr spravedlnosti ve shodě se Spolkovým kancléřem, pokud jsou aplikovány léčebnými ústavy, Spolkový kancléř ve shodě se Spolkovým ministrem spravedlnosti,
2. ohledně §§ 4 až 7, 10, 11 a 17 jakož i §§ 32, 39 a 41 Spolkový kancléř,
3. ohledně §§ 8 a 9 Spolkový ministr vnitra, pokud se tato ustanovení vztahují na policejního lékaře, ve shodě se Spolkovým kancléřem, pokud se však tato ustanovení vztahují na lékaře veřejné záchranné služby, Spolkový kancléř ve shodě se Spolkovým ministrem vnitra,
4. ohledně §§ 12 až 16 a 18 až 31 jakož i §§ 38, 40, 43 až 45 Spolkový ministr spravedlnosti, ohledně § 23 odst. 2 ve shodě se Spolkovým ministrem vnitra a ohledně §§ 40 a 43 ve shodě se Spolkovým ministrem financí.

Waldheim

Vranitzky

156. Spolkový zákon ze dne 1. března 1990 o spolcích pro jmenování zmocněnců a zástupců pacientů (zákon o zmocněncích spolku a zástupcích pacientů — VSPAG)

Národní rada rozhodla:

§ 1. (1) Způsobilost spolku k jmenování zmocněnců dle § 281 odst. 2 obecného zákoníku občanského nebo zástupců pacientů dle § 13 UbG stanoví Spolkový ministr spravedlnosti formou vyhlášky.

(2) Taková vyhláška může být vydána pouze na žádost příslušného spolku.

(3) Ve vyhlášce je nutné uvést věcnou a prostorovou oblast působnosti spolku.

§ 2. Způsobilost spolku lze konstatovat pouze tehdy, pokud je možné dle jeho stanov, jeho organizace a vybavení jakož i dle jeho plánů na péči o postižené očekávat, že bude plnit následující uvedené úkoly.

§ 3. (1) Spolek, jehož způsobilost dle § 1 byla konstatována, je povinen dle své věcné a prostorové oblasti působnosti vzdělávat placené zmocněnce nebo zástupce pacientů a jmenovat je, poskytnout jim další vzdělávání, dávat jim instrukce a kontrolovat je. Spolek může určit i vhodné dobrovolné neplacené osoby, pokud zajistí, že budou odpovídajícím způsobem instruovány a kontrolovány.

(2) Spolek může jmenovat pouze osoby, které mohou nezávisle hájit zdraví a zájmy postižených osob.

(3) Spolek může jmenování z důležitých důvodů odvolat.

§ 4. Spolek je povinen dle svých možností poskytovat zmocněncům dle § 281 odst. 1 obecného zákoníku občanského poradenství při výkonu jejich činnosti.

§ 5. (1) Spolkový ministr spravedlnosti vykonává nad spolkem, jehož způsobilost dle § 1 byla konstatována, odborný dohled.

(2) Spolek je povinen podávat Spolkovému ministru spravedlnosti a jím pověřeným orgánům potřebná vysvětlení jakož i umožnit jejich kontrolu včetně nahlédnutí do záznamů vedených o svěřencích.

(3) Pokud Spolkový ministr spravedlnosti zjistí, že spolek i přes předchozí upozornění neplní své úkoly nebo je plní pouze nedostatečně, konstatuje Spolkový ministr spravedlnosti formou vyhlášky, že způsobilost spolku již není dána. Takové konstatování lze učinit i ohledně určitých věcných nebo prostorových oblastí činnosti.

§ 6. Zmocněnci, zástupci pacientů a jiné osoby činné v rámci spolků jsou zavázány k mlčenlivosti o vjemech učiněných při výkonu jejich činnosti, a to vůči všem vyjma opatrovnického a zaopatřovacího soudu, pokud je utajení třeba v zájmu postiženého a tito sami nemají informační povinnost. Porušení povinnosti mlčenlivosti bude potrestáno stejně jako zakázané zveřejnění (§ 301 trestního zákoníku).

§ 7. Spolky jsou povinny podat Spolkovému ministru spravedlnosti zprávu o své činnosti, svých zkušenostech a vjemech v uplynulém kalendářním roce, a to do 30. dubna.

§ 8. (1) Spolkový ministr spravedlnosti nahradí spolkům výlohy v souvislosti s úkony péče poskytnutými jejich zaměstnanci, v rámci prostředků disponibilních ve spolkovém finančním zákoně pro tyto účely formou poskytnutí podpor. Přitom je nutné zajistit pokud možno dostačující zaopatření postižených zmocněnci spolků a zástupci pacientů.

(2) Před poskytnutím podpor se musí uchazeč o podporu Spolku zavázat, že každý rok poskytne zprávu o použití podpor v souladu s účelem jejich poskytnutí, povede účetnictví a za účelem kontroly účelového použití dotací umožní orgánům Spolku kontrolu provedení formou nahlédnutí do knih a dokladů jakož i formou prohlídky na místě samém a poskytne jim potřebné informace. Uchazeč o podporu se musí dále zavázat, že v případě nikoli účelového použití podpory, nebo nedodržení uvedených závazků Spolku podpory vrátí, přičemž vrácená částka bude za dobu od vyplacení do vrácení úročena 3 % nad úrokovou sazbu platnou pro eskontování Rakouské národní banky za rok.

§ 9. Spolky se mohou s dobrovolnými neplacenými osobami (§ 3 odst. 1 druhá věta) dohodnout, že jim poskytnou odškodnění jakož i náhradu hotových výloh a cestovného; §12 odst. 4 a 5 zákona o postpenitenciální péči se užije přiměřeně.

§ 10. Zmocněnci jmenovaní spolky nemají vůči svěřencům nárok na náhradu hotových výdajů a na odměnu. Tyto nároky přísluší spolku; o jejich výši rozhodne na žádost spolku opatrovnický soud.

§ 11. (1) Tento spolkový zákon vstupuje v platnost dne 1. ledna 1991.

(2) Vyhlášky dle § 1 mohou být vydávány ode dne, který následuje po zveřejnění tohoto spolkového zákona. Vstoupit v platnost však mohou nejdříve od 1. ledna 1991.

§ 12. Podpora dle § 8 odst. 1 má pokud možno zajistit zaopatření 35 zástupci pacientů v hlavním pracovním poměru do konce roku 1993 a 140 zmocněnci spolku v hlavním pracovním poměru do konce roku 1995.

§ 13. Čl. IX Spolkového zákona o zmocněncích pro postižené osoby pozbývá platnosti vstoupením tohoto spolkového zákona v platnost.

§ 14. Prováděním tohoto spolkového zákona je pověřen - nehledě na příslušnost Spolkového ministra vnitra dle spolkového práva - Spolkový ministr spravedlnosti, ohledně §§ 8 a 12 ve shodě se Spolkovým ministrem financí.

Waldheim

Vranitzky

157. Spolkový zákon ze dne 1. března 1990, kterým se upravuje zákon o léčebných ústavech dle zákona o umístování

Národní rada rozhodla:

Zákon o léčebných ústavech, Spolková sbírka zákonů č. 1/1957, naposledy změněn Spolkovým zákonem Spolková sbírka zákonů č. 745/1988, se mění takto:

Článek I

Oddíl 1

(Základní ustanovení)

1. §§ 37 a 38 včetně nadpisu zní:

„Zvláštní ustanovení pro oddělení psychiatrie ve veřejných léčebných ústavech a pro veřejné zvláštní léčebné ústavy psychiatrie

§ 37. (1) Oddělení a zvláštní léčebné ústavy pro psychiatrii jsou určeny k přijímání duševně nemocných.

(2) Účelem přijetí je

1. zjištění zdravotního stavu formou vyšetření,
2. léčba za účelem vyléčení, zlepšení zdravotního stavu nebo rehabilitace,
3. léčba za účelem zamezení zhoršení zdravotního stavu nebo
4. potřebné ošetření a zvláštní péče, pokud tyto mohou být zajištěny pouze v léčebném ústavu;

v případech bodu 2, 3 a 4 včetně případného nutného odvrácení závažných a značných nebezpečí pro život nebo zdraví nemocného nebo jiných osob, pokud jsou tato nebezpečí v souvislosti s duševní chorobou.

(3) V případech odst. 2 bod 3 a 4 mohou být na oddělení a do zvláštních léčebných ústavů pro psychiatrii přijaty i nevléčitelně duševně nemocné osoby.

§ 38. Oddělení a zvláštní léčebné ústavy pro psychiatrii jsou zásadně vedena otevřeně."

2. Za § 38 se vkládají následující §§ 38a až 38f:

„§ 38a. (1) Na odděleních a zvláštních léčebných ústavech pro psychiatrii se mohou nacházet uzavřené prostory, které musí být odlišitelné od ostatních prostor.

(2) Zřízení uzavřeného prostoru se považuje za podstatnou změnu ve smyslu § 4 odst. 1.

(3) Uzavřené prostory slouží výlučně k zadržení duševně nemocných, na které se užije zákon o umístování, Spolková sbírka zákonů č. 155/1990.

§ 38b. I mimo uzavřené prostory může být na odděleních a ve zvláštních léčebných ústavech pro psychiatrii vhodnými organizačními opatřeními zajištěno, aby duševně nemocní mohli být omezeni v jejich svobodě pohybu dle zákona o umístování. Přitom je nutné zajistit, aby nebyla omezena svoboda pohybu ostatních duševně nemocných.

§ 38c. (1) Řád ústavu musí zohlednit především organizační zvláštnosti péče o duševně nemocné osoby.

(2) Řád ústavu musí zajistit, aby zástupci pacientů a soudy mohli v léčebném ústavu vykonávat úkoly, které jim byly zákonem svěřeny. Pro provádění ústních jednání a pro činnost zástupců pacientů je nutné zajistit vhodné prostory.

§ 38d. Pro dokumentaci a uchovávání záznamů vedených dle zákona o umístování platí přiměřeně § 10 odst. 1.

§ 38e. (1) Vedle oddělení (§ 7 odst. 4) musí být i zvláštní léčebné ústavy pro psychiatrii, ve kterých je zřízen uzavřený prostor, nebo kde je jinak omezována svoboda pohybu duševně nemocných, pod lékařským vedením odborného lékaře pro psychiatrii a neurologii nebo pro neurologii a psychiatrii.

(2) Zemská legislativa může upustit od požadavku odst. 1 u zvláštních léčebných ústavů pro psychiatrii, pokud jsou tyto rozčleněny na oddělení a pokud je oddělení, ve kterém je zřízen uzavřený prostor nebo ve kterém je jinak omezována svoboda pohybu duševně nemocných, pod vedením odborného lékaře pro psychiatrii a neurologii nebo pro neurologii a psychiatrii.

§ 38f. §§ 22 a 24 se užijí, pokud ze zákona o umístování nevyplývá nic jiného."

3. Nadpis § 41 odpadá.

4. § 41 zní:

„§41. Pro vedení oddělení psychiatrie v soukromých léčebných ústavech a v soukromých zvláštních léčebných ústavech pro psychiatrii platí §§ 37 až 40."

Oddíl 2

(přímo aplikovatelné Spolkové právo)

5. § 49 včetně nadpisu a §§ 51 až 54 se ruší.

6. § 67 odst. 2 bod 5 zní:

„5. § 50 Spolkový ministr spravedlnosti,"

Článek II

(1) Spolkové země jsou povinny vydat prováděcí zákony k čl. I oddíl 1 do jednoho roku.

(2) Ochranou práv Spolku dle čl. 15 odst. 8 Spolkové vyhlášky je ohledně čl. I bod 1 až 4 pověřen Spolkový kancléř.

(3) Čl. I oddíl 2 vstupuje v platnost 1. ledna 1991.

Waldheim

Vranitzky

SPOLKOVÁ SBÍRKA ZÁKONŮ

PRO REPUBLIKU RAKOUSKO

Ročník 1997

Vydána dne 10. ledna 1997

Část I

12. Spolkový zákon: Vydání zákona o zbraních 1996 a změna zákona o umístování, trestního zákoníku jakož i zákona o bezpečnostní policii (NR: GP XX RV 457 AB 543 S. 52. BR: 5348 AB 5375 S. 620.) [CELEX-č.: 391L0477]

12. Spolkový zákon, kterým se vydává zákon o zbraních 1996 a mění zákon o umístování, trestní zákoník jakož i zákon o bezpečnostní policii

Národní rada rozhodla:

Článek I

Spolkový zákon o zbrojní policii (Zákon o zbraních 1996 - WaffG)

Obsah

1. oddíl

Definice pojmů

- § 1 Zbraně
- § 2 Střelné zbraně
- § 3 Ruční střelné zbraně
- § 4 Munice
- § 5 Válečný materiál
- § 6 Vlastnictví
- § 7 Vedení
- § 8 Spolehlivost
- § 9 Občan EHS

2. oddíl

Obecná ustanovení

- § 10 Uvážení
- § 11 Mladiství
- § 12 Zákaz držení zbraní
- § 13 Dočasný zákaz držení zbraní
- § 14 Střelnice
- § 15 Přezkoušení, ztráta a odcizení listin
- § 16 Náhradní dokumenty

3. oddíl

Zakázané zbraně a válečný materiál

- § 17 Zakázané zbraně
- § 18 Válečný materiál

4. oddíl

Střelné zbraně vyžadující povolení (Kategorie B)

- § 19 Definice
- § 20 Získání, vlastnictví a vedení střelných zbraní vyžadujících povolení

Článek II

Zákon o umístování, Spolková sbírka zákonů č. 155/1990, změněný Spolkovým zákonem Spolková sbírka zákonů č. 45/1991, se mění takto:

1. Za § 39 se vkládají tato ustanovení:

„Důvěrnost“

§ 39a. (1) Bezpečnostní úřady, kterým přísluší úřední úkony dle §§ 8 a 9 tohoto spolkového zákona jakož i dle § 46 zákona o bezpečnostní policii, Spolková sbírka zákonů č. 566/1991 a lékaři uvedení v § 8 nesmí, s výhradou odst. 2, uvedené úřední úkony a o nich sepsané záznamy a osvědčení zveřejňovat ani používat. Záznamy a osvědčení nesmí být zpracovávány nebo evidovány způsobem, který by umožňoval, i když jen jednodušší, vyhledání záznamů nebo osvědčení dle znaku svědčícího o duševním onemocnění nebo umístění.

(2) Úřední úkony uvedené v odst. 1 jakož i záznamy a osvědčení však mohou být zveřejněny nebo použity

1. za účelem kontroly legality a řádnosti úředního úkonu;
2. pro soudní trestní řízení, řízení o umístění a řízení o plnomocnictví
3. za účelem splnění povinností dle § 39b.

(3) Postiženému přísluší v rozsahu § 17 odst. 1 až 3 Všeobecného zákona o správním řízení 1991, Spolková sbírka zákonů č. 51, právo na nahlédnutí do záznamů a osvědčení. O odepření nahlédnutí do spisů bude rozhodnuto rozhodnutím v řízení dle uvedeného spolkového zákona v jeho platném znění.

(4) Záznamy a osvědčení, pokud se nestaly součástí chorobopisu nebo soudních spisů, budou neprodleně zničeny po třech letech, pokud k tomuto okamžiku probíhá řízení o přezkoumání úředního úkonu, pak po jeho ukončení.

(5) Pro záznamy orgánů veřejné bezpečnostní služby, které obsahují výlučně chování postiženého ohrožující život nebo zdraví třetích osob, jsou rozhodná ustanovení 4. části zákona o bezpečnostní policii; odst. 3 však platí i pro ně.

Oznamovací povinnosti

§ 39b. (1) Orgány veřejné bezpečnostní služby jsou povinny předat vedoucímu oddělení za účelem založení do chorobopisu osvědčení dle § 8 jakož i zprávu o úředním úkonu dle § 9 tohoto spolkového zákona nebo dle § 46 zákona o bezpečnostní policii. Ve zprávě musí být uveden bezpečnostní úřad, který úřední úkon provedl (§ 39a odst. 1 věta první). Vedoucí oddělení připojí k hlášení dle § 17 kopie těchto listin.

(2) Umístovací soud je povinen o rozhodnutí dle § 20 odst. 1 vyzoomět bezpečnostní úřad uvedený ve zprávě. Tento úřad předá, pokud pro to není sám kompetentní, sdělení soudu úřadům, které jsou ve vztahu k postiženému příslušné ke kontrole spolehlivosti pro oblast zbraní, střelných zbraní, munice a výbušnin. Sdělení smí být použito pouze k těmto účelům.

(3) Přiměřeně platí § 39a odst. 1 až 4 pro úřady uvedené v odst. 2 věta první a § 39a odst. 1 věta druhá pro úřady uvedené v odst. 2 věta druhá."

2. V § 42 bude označen odstavec „(1)“ a připojuje se následující odst. 2:

„(2) §§ 39a, 39b, 44 a 47 ve znění Spolkového zákona Spolková sbírka zákonů č. 12/1997 vstupují v platnost 1. července 1997.“

3. § 44 zní:

„§ 44. (1) Osvědčení dle § 8 tohoto spolkového zákona, která byla vystavena před vstoupením Spolkového zákona Spolková sbírka zákonů č. 12/1997 v platnost, a osvědčení dle § 49 odst. 1 zákona o léčebných ústavech, Spolková sbírka zákonů č. 27/1958, ve znění platném před vstoupením Spolkového zákona Spolková sbírka zákonů č. 157/1990 v platnost jakož i záznamy o úředních úkonech, které s tím souvisejí, budou neprodleně zničeny nejpozději tři roky po vstoupení Spolkového zákona Spolková sbírka zákonů č. 12/1997 v platnost, pokud k tomuto okamžiku probíhá řízení o přezkoumání úředního úkonu, pak po jeho ukončení.

(2) Evidence, které by umožňovaly, i když jen jednodušší, vyhledání osvědčení a záznamů dle odst. 1 dle znaku svědčícího o duševním onemocnění nebo umístění, budou kompletně zničeny nejpozději šest měsíců po vstoupení Spolkového zákona Spolková sbírka zákonů č. 12/1997 v platnost."

4. § 45 se ruší.

5. § 47 zní:

„§ 47. Výkonem jsou pověřeny:

1. ohledně §§ 1 až 3 a 33 až 37, pokud jsou aplikovatelné prostřednictvím soudů, Spolkový ministr spravedlnosti ve shodě se Spolkovým ministrem zdravotnictví a ochrany spotřebitelů, pokud jsou aplikovatelné prostřednictvím léčebných ústavů, Spolkový ministr zdravotnictví a ochrany spotřebitelů ve shodě se Spolkovým ministrem spravedlnosti;
2. ohledně §§ 4 až 7, 10, 11 a 17 jakož i §§ 32, 39, 39b odst. 1 věta třetí a 41 Spolkový ministr zdravotnictví a ochrany spotřebitelů;
3. ohledně §§ 8, 9, 39a a 44 Spolkový ministr vnitra, pokud se tato ustanovení vztahují na policejního lékaře, ve shodě se Spolkovým ministrem zdravotnictví a ochrany spotřebitelů, pokud se však tato ustanovení vztahují na lékaře veřejné záchranné služby, Spolkový ministr zdravotnictví a ochrany spotřebitelů ve shodě se Spolkovým ministrem vnitra;
4. ohledně §§ 12 až 16 a 18 až 31 jakož i §§ 38, 39b odst. 2 věta první, 40, 43 Spolkový ministr spravedlnosti, ohledně §§ 23 odst. 2, 39b odst. 2 věta první ve shodě se Spolkovým ministrem vnitra a ohledně §§ 40 a 43 ve shodě se Spolkovým ministrem financí;
5. ohledně § 39b odst. 1 věta první Spolkový ministr vnitra ve shodě se Spolkovým ministrem zdravotnictví a ochrany spotřebitelů;
6. ohledně § 39b odst. 1 věta druhá, odst. 2 věta druhá a třetí jakož i odst. 3 Spolkový ministr vnitra."

Článek III

Trestní zákoník, Spolková sbírka zákonů č. 60/1974, naposledy změněný Spolkovou sbírkou zákonů č. 622/1994, se mění takto:

1. § 280 včetně nadpisu zní:

„Shromáždování bojových prostředků

§ 280. (1) Kdo si opatřuje, drží nebo obstarává pro jiného zbraně, munici nebo jiné bojové prostředky za účelem vybavení většího počtu osob k boji bude potrestán trestem odnětím svobody až na tři roky.

(2) Dle odst. 1 nebude potrestán ten, kdo dobrovolně, předtím než se úřad (§151 odst. 3) dozví o jeho zavinění, učiní bojové prostředky trvale nepoužitelnými, předá je takovému úřadu nebo mu umožní bojové prostředky zabavit."

2. *Bod 1 vstupuje v platnost dne 1. července 1997.*

Článek IV

Zákon o bezpečnostní policii - SPG, Spolková sbírka zákonů č. 566/1991, naposledy změněn Spolkovou sbírkou zákonů č. 201/1996, se mění takto:

1. § 45 odst. 3 SPG zní:

„(3) Osoby zatčené dle odst. 1 bod 1, pokud se nebude postupovat dle § 9 zákona o umístování (UbG), Spolková sbírka zákonů č. 155/1990, ani nebude vydáno soudní rozhodnutí dle § 429 trestního řádu, je nutné po zjištění skutkového stavu propustit. V opačném případě je bezpečnostní úřad zmocněn, aby o úředním úkonu vyrozuměl příbuzného, který s postiženým bydlí, nebo o něj pečuje, pokud žádný takový není znám, příbuzného z okruhu dětí, manžela nebo manželky a rodičů."

2. § 46 odst. 3 zní:

„(3) Jinak se v těchto případech postupuje dle § 9 UbG. Bezpečnostní úřad je zmocněn k tomu, aby o předvedení do léčebného ústavu (na oddělení) pro psychiatrii a úředním úkonu vyrozuměl příbuzného, který s postiženým bydlí, nebo o něj pečuje, pokud žádný takový není znám, příbuzného z okruhu dětí, manžela nebo manželky a rodičů .“

3. V § 47 odst. 1 se výraz „v případech § 45 odst. 1 bod 2“ nahrazuje výrazem „v případech § 45 odst. 1 bod 1“.

4. V § 57 (Centrální shromažďování informací: přípustnost zjišťování, zpracování a šíření) se odst. 1 doplňuje o následující bod 11:

„11. postižený spáchal nebezpečný útok a přetrvává obava, že v případě proti němu vedeného úředního úkonu spáchá nebezpečný útok proti životu, zdraví nebo svobodě.“

5. § 58 odst. 1 se doplňuje o následující bod 9:

„9. v případech bodu 11, pokud již neexistuje nebezpečí rozhodné pro ukládání.“

6. § 58 odst. 2 zní:

„(2) Bezpečnostní úřady jsou jako zadavatel povinny kontrolovat soubory osobních dat dle § 57 odst. 1 bod 10 a 11, které nebyly měněny tři roky a soubory osobních dat dle § 57 odst. 1 bod 5, které nebyly měněny šest let, a u kterých není zablokován přístup v Centrálním shromažďování informací z toho hlediska, zda již nejsou splněny předpoklady pro zablokování uvedené v odst.1. U takových souborů osobních dat je nutné po uplynutí dalších tří měsíců dle odst. 1 zablokovat přístup, ledaže by zadavatel předem potvrdil, že nadále trvá důvod rozhodný pro ukládání.“

7. K § 94 se připojuje následující odst. 3:

„(3) §§ 45 odst. 3, 46 odst. 3, 57 odst. 1 bod 11, 58 odst. 1 bod 9 jakož i § 58 odst. 2 ve znění Spolkového zákona Spolková sbírka zákonů č. 12/1997 vstupují v platnost dne 1. července 1997.“

Klestil

Vranitzky